

[Landbrugsministeren]

Den anden side af sagen er den, at Parlamentet har anbefalet, at man forhøjer medansvarsafgiften for mælk. Herom kan jeg sige, at Kommissionen også mener, at mælkeproduktionen bør begrænses, og at medansvarsafgiften er den bedste metode, og kan tilføje, at Kommissionen i øvrigt går langt videre. Der er fremlagt en samlet pakke af foranstaltninger, der begrænser Fællesskabets udgifter med i alt 1 mia RE om året. Ud over mælk vedrører den sukker, oksekød, stivelse, rug samt produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager.

Regeringen er enig i, at udgifterne til den fælles landbrugspolitik må tages op til vurdering som et led i den samlede budgettilpasning, og vi accepterer, at der herunder må gennemføres indgreb til genoprettelse af balancen på markedet for mejeriprodukter. Men der er endnu ikke taget stilling til, hvilke foranstaltninger der kan accepteres, og jeg beder om, at jeg ikke bliver afkrævet en forklaring om, hvad der er regeringens forhandlingsposition på dette område på nuværende tidspunkt.

Med hensyn til de økonomiske konsekvenser for Danmark kan jeg oplyse, at hver procent i medansvarsafgift andrager ca. 80 mill. kr. pr. år for mejeribrug i Danmark. Det er dog kun den umiddelbare og kortsigtede konsekvens. Alternativet til ikke at foretage indgreb er nemlig fundamentale ændringer af den fælles landbrugspolitik, som i den gældende udformning er en stor fordel for Danmark.

Det overordnede hensyn, at bevare de grundlæggende principper, får også regeringen til at gå ind for at bremse væksten i udgifterne på EFs landbrugsbudget, som jo i øvrigt, hvilket vil være hr. Bjørn Elmquist bekendt, optager en ganske stor del af det samlede budget, og det vil især nødvendiggøre indgreb, når det drejer sig om mejerisektoren.

Jeg vurderer altså i den nuværende situation tingene sådan, at de samlede konsekvenser af at bremse udgifterne til den fælles landbrugspolitik vil være positive for Danmark, fordi det, der vil følge af ikke at gøre det, vil være langt alvorligere.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg skal takke landbrugsministeren for svaret. Jeg synes nu ikke, det var så voldsomt meget, jeg fik oplyst deri.

En af de ting, som jeg fik oplyst, var, at Europa-Parlamentet ikke havde fulgt, eller i hvert fald at Ministerrådet havde afvist, hvad Europa-Parlamentet ville i den henseende. Men det ændrer jo ikke noget på det forhold, at fru Eva Gredal, som er socialdemokratisk medlem af Europa-Parlamentet, under sessionen har fremsat ideer og tanker, som ikke rigtig rimer med det, som jeg forstod på landbrugsministeren, uden at han ville gå i detaljer, ville være regeringens holdning i en forhandling om den kommende tids landbrugspolitik.

Vi fik at vide, at i den gældende udformning er landbrugspolitikken til stor fordel for Danmark, og det kan jeg underbygge med et par tal: i 1978 var landbruget det erhverv, der samlet bidrog mest til nettovalutaindtjeningen i Danmark, nemlig med mellem 17 og 18 mia kr., og det for en stor del via vores EF-medlemskab. Og det er jo ikke bare noget, landbruget skal have gavn af, men hele samfundet.

Det, som efterlader mig i en lidt bekymret situation, er det forhold, at landbrugsministeren, og måske med ham regeringen, ser ud til at affinde sig med, at socialdemokratiske medlemmer af Europa-Parlamentet kører en linje, måske bliver stemt ned af folk, der er fornuftigere, i andre grupper i Europa-Parlamentet, og at dernæst Ministerrådet, hvor landbrugsministeren jo selv deltager, når det er landbrugsspørgsmål, der skal drøftes, er så meget mere fornuftigt og endnu mere går imod det, som socialdemokrater i Europa-Parlamentet er gået ind for. Jeg synes nok, at dette sætter nogle kraftige spørgsmålstegn ved troværdigheden i socialdemokratiets EF-politik.

Hvis man specielt husker tilbage til 1975, hvor man forhandlede traktaterne om de direkte valg til Europa-Parlamentet, og hvor den daværende socialdemokratiske regering endte med at få accepteret et forbehold for et dobbeltmandat, så sagde den socialdemokratiske regerings forhandler dengang, at formålet netop var at undgå, at man i Europa-Parlamentet fik danske medlemmer valgt ind, som kørte en linje dernede, der var anderledes end den, der blev kørt af partiet herhjemme i folketinget.